

vi altsaa tænke paa Foranstaltninger, for at forsørge vore Krigere, er det vistnok aldeles rigtigt, at man, som Forslagsstilleren har gjort, gaar ud fra den Regel, at hos os have kun saa Mand gjort Krigshaandværket til deres egentlige Levevei, og den største Deel kun i en kortere Tid, og ere saaledes, som vores Organisation i Almindelighed maa medføre, selv i Krigstid, kun 6 à 8 Aar tilslæde under Vaaben. Jeg troer, at jeg paa den Maade rigtigt har opfattet Sagen.

Nu er Spørgsmaalet altsaa, thi det har man meget gjort til Gjenstand her for Under-
søgelse: er det rigtigt at henvende sit Hoved-
viemed, naar vi gaar ud fra denne Betragt-
ning, paa at ordne en Invalide-Forsørgelse i
et eget Hospital, i et særegent Huus, eller
hovedsagelig at gaar ud paa at forsørge vore
Invalider, vore affældige Mænd, i deres Fa-
milie's Skjød? Her maa jeg da atter gjøre
opmærksom paa, at Forslagsstillerens Frem-
stilling er bleven misforstaaet. Han har al-
deles ikke nægtet Nytten af at indrette en
Stiftelse for de Faa, som sige Stiftelser kunne
passe for, men han har kun sagt, at det var
ikke det, som nærmest laa for. Vi maae hen-
vende vor Opmærksomhed paa det, som fore-
ligger, og indrette os efter de Omstændigheder,
hvori vi befinde os. Jeg troer ogsaa, at dette
er rigtigt. Spørgsmaalet er for Diebliffet al-
deles ikke, om vi skulle opføre en saadan Byg-
ning eller ikke. Naar her er talt om Invalide-
huset som et Monument, man skulde opstille
for Dødt, hvor man skulde gaar hen og see
sine saarede Landsmand, og ved Synet af
deres Lidelser styrke Modet, da forekommer det
mig, at der i denne Betragtningssmaade ligger
en dyb Usandhed; thi med al den Hæder, som
er forbunden med at have mistet sine Lemmer
for sit Fædreland, er der ved Siden deraf
saa dyb en Kummer, at vi ikke skulde bruge
den som Skuespil, og vi skulle ikke derfra hente
Mod til at gennemgaae de Farer, som
kunde ramme os. Spørgsmaalet er her ikke
en Hæderssag, men en Forsørgelses-sag. Jeg
vil sige, og jeg tør sige, at her i Forsamlin-
gen ikke findes Een, som nøiere end jeg kender
de Indretninger, som med Hensyn til Invali-
ders Forsørgelse bestaae i de fleste Lande i

Europa; thi, dersom jeg ikke kendte det bedre
end de fleste Andre, saa havde jeg misbrugt de
Penge, som Staten har givet mig, for at lære
at kende dem. Jeg tør da sige, at selv under
den bedste Forsørgelsesanstalt skjuler der sig en
maadelig Tilstand, og jeg vil let gjøre Dem
dette begribeligt, mine Herrer! naar jeg siger
dem, at Invalidernes Koner og Børn maae leve
adskille fra deres Mand, som forsørges inde i
Invalidehuset. Og nu gad jeg vide, om det
var en Foranstaltning, som var vel stiftet til
at bringes ind i et Land som vort, hvor Faa
ville finde sig i den Stilling, som de Mand
have, der efter en lang Tjenestetid have fundet
deres Ophold i saadanne Huse, men som dog
have en saa stor Trang til Familietlivet, at,
skjøndt de vide, at de miste deres Pension,
saasnart de drage ud deraf, have de dog
giftet sig og avlet Børn, og maae da for-
lade denne deres Familie hver Nat, for at leve
i et fremmed Huus. Jeg er fuldkomment over-
bevist om, at det vilde være et Misbrug af de
Midler, som her ere nævnte, om vi indrettede no-
gensomhelst Stiftelse, som havde et Formaal af
saadan Natur, medens jeg gjerne indrømmer,
at vi kunde komme til at faae en Mængde In-
valider i Tidens Længde, som vi maae for-
sørge i offentlige Stiftelser, i Hospitaler, paa
den Maade, som mange affældige og hæderlige
Mænd hidtil ere blevne forsørgede her i Landet
i de eksisterende Stiftelser. Der er blevet sagt
Meget om Lovens Knaphed, og Noget om dens
Rundhaandighed. Jeg veed, at det er en me-
get farlig Sag, hvor man som her befinder
sig paa Følelsens Gebet og nødvendig vil taale no-
gen Beregning, at udtale sig mod dem, som
sige, at det er for knapt, og dog, er det er min
fulde Overbeviisning, at denne Lov i sin Heel-
hed snarere er for rundhaandet end for knap.
Men her er ikke Stedet til at undersøge det. Det,
som foreligger her, er det Almindelige, nemlig
Spørgsmaalet, om Forslagets Princip er rigtigt.
Dets Princip er efter Forslagsstillerens egen
Bemærkning, dobbeltarttet. Forslaget har holdt
sig til det gamle Krigsartikels-Brev, men det
har indskudt derunder et Hensyn til Pension-
ringen; dette troer jeg er en Feil. Jeg troer,
det er et af de Misgreb, som den arede For-
slagsstiller er falden i, netop fordi han stod alt